

0429 – 29. april

Kall på meg i nøden, så vil jeg hjelpe deg, og du skal prise meg. Sal 50: 15.

«Men har vi da noe grunnlag for at vi virkelig kan være sikker på at vi blir hørt?», sier kanskje noen. Og det er et ganske viktig spørsmål. Ja, vi har så gode grunner, at hvis vi bare fikk øynene våre åpnet, ville vi begynne å rope av fryd over akkurat dette.

Derfor er det vel riktigst å si at her trenges det egentlig bare at Gud ser i nåde til oss og åpner øynene våre. På samme måte som når Elisas tjener ble redd for fiendens store hær som hadde omringet dem. Underet skjedde, så de ble hjulpet, bare ved at Elisa ba: «Herre, jeg ber deg åpne øynene hans så han kan se!». Og straks så han at «overalt rundt Elisa var fjellet fullt av hester og vogner av ild».

Slik ville også vi ha all vår trøst i bønn, bare vi hadde fått åpnet øyene så vi så hvor stor grunn vi har for at vi vil bli bønnhørt. Vi vil nå bare ta fram tre av de viktigste sidene.

Den første og viktigste grunnen er at det er Herren selv som har sagt vi skal kalle på ham i nøden, og lovet: «Jeg vil hjelpe deg, og du skal prise meg».

Hvis Gud aldri hadde sagt noe som helst om bønn, så hadde vi aldri her i livet kunnet vite om han virkelig ville høre oss, eller ikke. Vi ville levd i en evig uvisshet. Det trenger vi ikke nå. Gud har selv sagt vi skal skynde oss til ham. Og det er Guds eget løfte at han vil høre oss.

Stans nå opp og tenk etter! Kan det være noe usikkert i det Gud selv har sagt? Hvem er Gud? Tror du på Gud? Kan en stole på Gud? Kan Gud svikte ett eneste av sine ord og løfter? Er ikke et ord fra Guds munn mer sikkert enn alt det du kan se med øynene dine?

Be Gud om et åpent sinn, så du får se hva det betyr at Gud selv har pålagt oss å be. Etter hvert vil du bli klar over at det ikke er noe som helst i din bønn som beveger den allmektige Gud til å gi deg noe, men bare hans eget ord og løfter. Alt det Gud gjør, gjør han for sitt eget navns skyld.

Luther sier så treffende: «Hvis Gud ikke hadde befalt oss å be, og lovet å høre, så var der ikke noen som helst skapning som var i stand til å oppnå noe som helst med sin bønn. Merk deg derfor dette: En bønn er ikke dermed god og rett fordi den er sterk, andektig, påtrengende, lang, for vårt jordiske eller evige behov. God og rett er bare en bønn fordi den bygger og stoler på Guds uttalte løfter. Og den bønnen blir hørt (hvor uanselig og uverdigg den i seg selv synes å være) for Guds sannferdighets og sterke løfters skyld. Det er Guds ord og løfter, ikke din åndelighet, som gjør din bønn god. Dessuten er det nettopp troen på Guds løfter som er den rette åndelighet. Og uten den er all åndelighet bare et skuespill».

Se for en fast grunn vi har for all trøst i bønn. Bare vi istedenfor å famle etter våre egne følelser, holder øynene festet på Guds løfter.

Den andre grunnen vi har for visshet om bønnhørelse forteller oss at Gud også kan gjøre alt. Dette uttrykkes i den sterke avslutningen av Fader vår: Riket er ditt, og makten og æren i evighet.

Disse ordene skal ikke bare være en lovprisning til Gud. Men en veldig trøst for oss. For dette forkynner oss jo at vår Far er en allmektig Herre og Konge, som uten vanskelighet kan gjøre alt det vi

ber ham om. Selv om det skulle synes umulig for oss. Dette er nettopp en trøst vi trenger. For dette at vi ser på det ene og det andre som umulig, er et av de største hinder for vår tro i bønn.

Det er hedningen i hjertet vårt som ikke vil tro at Gud kan gjøre mer enn vi er i stand til. Når vi da har søkt hjelp i egne og andre menneskers muligheter, tror vi straks at vårt problem er totalt uløselig. Ja, nå skulle det altså være behov for en Gud som kunne gjøre mer enn oss og alle andre mennesker. Men har vi da nå en slik hjelper?

I Fader vår lærer Kristus oss selv å bekjenne at vår himmelske Far er nettopp en slik hjelper. For riket er ditt, d. v. s.: Du er en allmektig og eneherskende Konge over hele ditt skaperverk. Du regjerer over alle krefter både i naturens og åndenes rike. Derfor kan du hjelpe oss i alt, og gi oss alt som er nødvendig for vår frelse.

Den tredje grunnen for vår visshet om bønnehørelse, eller rettere; all grunn for visshet, har vi først og sist i vår Frelser. Alt som ligger i dette at han gav seg selv. Hele hans fullbrakte verk, hans forbønn, hans trofasthet, ja, hele hans person. Her ser vi det som framfor alt burde overbevise oss om at alt det vi ber om i hans navn også virkelig vil bli gitt oss. Her tilintetgjøres umiddelbart dette veldige troens hinder; vår uverdighet.

Hør! Det er utelukkende i Kristus Gud har sitt velbehag. Kristus sa: «alt det dere ber Faderen om i mitt navn, det skal han gi dere». Og hva det er å be i Jesu navn, vet vi. Det vil si å begjære alt på Jesu regning, på Jesu fullbrakte verk, på den uendelige verdien av hans liv og lidelse for oss. I ham har alle Guds løfter sitt ja og amen.

Ber du i Jesu navn, så kan ikke det minste sukk være forgjeves. Så kan ikke den største uverdighet hindre bønnehørelse. Alt har sitt ja og amen i ham. Gud, åpne opp våre øyne, og øk vår tro!